

Chương 271: Giải Cứu Charlotte (4) - 'Anh Sẽ Luôn Luôn Bảo Vệ Em'

(Số từ: 5718)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:48 PM 03/04/2023

Biểu cảm của sinh vật đang nhìn tôi vắn vẹo trong nháy mắt, sự không hài lòng lan rộng trên nụ cười chế giễu của nó.

Nó có nhận ra Tiamata không?

Ừm!

Từ bức tường bóng tối chặn lối vào, không phải một lưỡi kiếm nổi lên, mà là một làn sóng.

Chỉ sau đó chúng tôi mới nhận ra rằng sinh vật đó đã không phát huy hết sức mạnh của nó, mà chỉ đơn giản là đùa giỡn với chúng tôi.

Với điều đó, chúng tôi đã trở nên chắc chắn.

Hôm nay, cái chết sẽ đến với Saviolin Tana.

"Hừ!"

*Bùm! Kang!

Một làn sóng không thể bị chặn bởi một thanh kiếm.

Cô không dùng kiếm.

Tuy nhiên, cô đã xoay sở để vô hiệu hóa bóng tối xung quanh bằng cách giải phóng một [sức mạnh

ma thuật] to lớn từ [kết giới ma thuật] bao bọc lấy cô.

*Grừ!

Cú sốc đủ để làm nứt sàn cung điện, và chứng kiến nó từ khoảng cách gần, tôi đã cạn kiệt trí thông minh của mình, không liên quan đến tình hình hiện tại.

Bóng tối bị xua tan chỉ với việc giải phóng [sức mạnh ma thuật] thuần túy của cô ấy.

Liệu một đại kiện tướng quái dị như vậy, vượt qua giới hạn của con người, có thể sử dụng [sức mạnh phép thuật] cấp S+ không?

Sức mạnh mà cô ấy thể hiện trong tình trạng tồi tệ nhất của mình là không thể tin được.

Bóng tối bao trùm từ mọi hướng. Mặc dù Charlotte, người đang chặn đường chúng tôi, ở ngay trước mặt chúng tôi, nhưng tôi quay người về phía cảm giác nguy hiểm dữ dội mà tôi cảm thấy từ phía sau.

Bóng tối đè nặng lên tôi.

Trong khi tôi đa hóa [sức mạnh thể chất] của tôi.

Tôi tin vào điều đó.

Tôi có thể không làm được nhiều như Saviolin Tana, nhưng.

Tôi đã tin rằng tôi có thể làm được.

KHÔNG.

Đó không chỉ là niềm tin.

Tôi đã thành công một lần rồi.

Lần thứ hai đương nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Với sự phấn khích tột độ chạy khắp cơ thể, tôi dùng Tiamata đỡ những lưỡi kiếm bóng tối đang lao tới.

*Kang!

"Ặc!"

Tôi không có thời gian để ngạc nhiên về sự thật rằng mình không khạc ra máu.

Lực thấm vào nó khủng khiếp đến mức có cảm giác như tay tôi sẽ bị xé toạc ra.

*Bang! Kang! Bùm!

Saviolin Tana đến gần Charlotte, từng chút một đi xuống cầu thang.

Trận chiến này có ý nghĩa gì không?

Liệu chúng tôi có thể khuất phục được Charlotte trước khi tan biến vào bóng tối?

Không có gì đảm bảo rằng chỉ vì chúng tôi đã làm điều đó trước đây, nên bây giờ sẽ có thể thực hiện được. Charlotte đang tập trung tấn công vào Saviolin Tana hơn là tôi.

Tất cả những gì tôi phải làm là sống sót.

Miễn là tôi không can thiệp vào Tana. Khoảnh khắc cô ấy phải lo lắng cho tôi, mọi thứ sẽ kết thúc.

*Hét!

*Kang!

"Argh!"

Thật may mắn là Tiamata có thể chống lại bóng tối này một cách hiệu quả. Nếu nó là một thanh kiếm bình thường, nó sẽ bị những lưỡi kiếm đen tối cắt đứt hoặc lướt qua.

Đây không phải là kiếm thuật. Tôi chưa bao giờ học cách chiến đấu chống lại một thứ như vậy.

Tuy nhiên, trong một cuộc chiến, tôi không thể chọn đối thủ của mình.

Dù không biết đường cũng phải làm.

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc tập trung vào việc đáp trả các cuộc tấn công nhắm vào tôi trong khi vẫn để mắt đến chúng.

*Rầm! Gầm!

Thật khó để tin rằng đây là một cuộc chiến của con người, khi Saviolin Tana lao vào Charlotte như một con quái vật, lao tới và lao tới.

Khi những làn sóng bóng tối tràn vào, cô ấy đẩy lùi chúng bằng một luồng [sức mạnh ma thuật], làm phân tán những lưỡi kiếm chỉ bằng một đường kiếm của mình.

Tôi thậm chí không thể đoán được cô ấy có thể làm gì trong tình trạng tốt nhất của mình.

Trong nháy mắt, Saviolin Tana lao về phía Charlotte, định tóm lấy cô.

*Vút

Tuy nhiên, cô ấy chỉ đơn thuần biến mất, tan vào bóng tối.

"Chết tiệt...!"

Cô xuất hiện trở lại cách Tana hai mươi bước bên phải.

Xung quanh Charlotte, những ngọn giáo trong bóng tối xuất hiện như những mũi thương.

*Bang! Bang! Bang!

Một lần nữa, Tana tấn công.

Mặc dù cô ấy đã cố gắng vượt qua cơn bão giáo và khuất phục Charlotte, nhưng cô ấy đã biến mất trong bóng tối ngay trước khi tiếp xúc.

Tana giống như một ngọn giáo có thể xuyên qua bất cứ thứ gì, nhưng tầm khiên mà cô ấy cần để xuyên thủng lại không cho phép bất kỳ cú đánh nào.

Khi đó cô cần phải nhanh hơn. Bắt Charlotte trước khi cô ấy có thể tan chảy.

Tuy nhiên, Saviolin Tana, người đã cống hiến hết mình, không thể nhanh hơn được nữa.

Để nhanh hơn, cô ấy cần phải tiếp cận không phải bằng tay mà bằng thanh kiếm của mình.

Chẳng mấy chốc, việc Charlotte phải bị giết là điều không thể tránh khỏi.

Sự lựa chọn duy nhất còn lại cho Saviolin Tana, người muốn khuất phục Charlotte, là bị giết bởi kẻ điều khiển bóng tối sau một trận chiến kéo dài.

Tôi đã sắp bị dồn vào chân tường, chỉ vì chống lại những lưỡi kiếm bóng tối đang lao về phía tôi.

Tôi không thể giúp Saviolin Tana, và ngay cả khi tôi cố gắng, tôi sẽ chỉ khiến cô ấy gặp nguy hiểm hơn.

"Ặc!"

Đó không chỉ là điều kiện không thuận lợi mà là vấn đề.

Tôi có thể thấy vai phải của cô ấy nhuốm đầy máu. Nghĩ lại thì, cô ấy đã sử dụng thanh kiếm Tempesta bằng tay trái cho đến bây giờ.

Tay phải của cô ấy hoàn toàn không thể sử dụng được, nhưng khi tình hình trở nên nghiêm trọng, cô ấy bắt đầu vung kiếm bằng cả hai tay.

Cô ấy có thể thuận tay phải không?

Nếu vậy, một người thuận tay phải đã sử dụng kiếm chỉ bằng tay trái của họ cho đến tận bây giờ.

Tất nhiên, có nhiều trường hợp sử dụng kiếm bằng cả hai tay, nhưng một cánh tay bị tàn tật đồng nghĩa với việc giảm một nửa sức chiến đấu, nếu không muốn nói là nhiều hơn.

Do đó, Saviolin Tana, người thậm chí còn sử dụng cánh tay phải bị thương của mình, chắc chắn đã xé toạc một vết thương chưa lành hẳn.

Nghiến răng, lòng trắng mắt của Tana nhuộm máu.
"Hì... hehe... hehe... hihi..."

Charlotte đang cười.

Cô ấy rất vui khi thấy Tana đạt đến giới hạn của mình.

Sau đó, ba lần.

Tana đã thành công trong việc tiếp cận Charlotte bằng cách điều khiển cánh tay phải bị thương của cô ấy.

Nhưng, trong một khoảnh khắc giằng co dữ dội, cô ấy đã đưa tay ra thay vì thanh kiếm của mình.

Ba lần cô ấy có thể giết Charlotte, nhưng ba lần cô ấy đã cố gắng khuất phục cô ấy.

*Xoẹt!

"Ặc!"

Kết quả là, cánh tay phải của cô ấy đã bị lưỡi kiếm bóng tối cắt đứt hoàn toàn, và cô ấy đâm sâu vào tường.

*Rầm!

Khi cô ấy va vào tường, tôi có thể thấy rõ những vết nứt lan rộng như mạng nhện nơi cô ấy va vào.

"Ư... ặc!"

*Tạch!

Cô ho ra máu và gục xuống sàn.

Nó có thể là gì?

Có phải cô ấy đã chết?

Tôi không thể nói.

Ngay cả khi cô ấy chưa chết, cô ấy sẽ chết nếu mọi thứ tiếp tục như thế này.

*Xoạc!

Đòn cuối cùng, một ngọn giáo bóng tối, được phóng về phía Saviolin Tana.

Tôi phải...

Chặn nó.

KHÔNG.

Tôi sẽ chặn nó.

*Vút!

Phản ứng lại mong muốn tuyệt vọng của tôi, cơ thể tôi vượt qua giới hạn của nó trong giây lát, quét sạch ngọn giáo đen tối đang lao về phía Saviolin Tana.

Tôi đứng trước mặt người phụ nữ đã ngã xuống, chặn đường cô ấy.

Thực thể nhìn chăm chăm vào tôi với một nụ cười lạnh lùng khi nó đối mặt với sự cản trở của tôi.

Tôi không thể biết liệu nó có hiểu lời tôi nói hay không.

Đó có phải là một dạng sống được sinh ra từ ác ý thuần túy?

Nó chỉ có ý định giết người, không có khả năng trò chuyện hay giao tiếp.

Saviolin Tana đã bất tỉnh.

Charlotte đã nói rằng khi sức mạnh của cô ấy trở nên điên cuồng, cô ấy sẽ mất đi ký ức về thời kỳ đó.

Không có lý do gì để do dự lúc này.

Từ giờ phút này trở đi, tôi đã lường trước được phần nào những gì sẽ xảy ra.

Ngay cả trong tình trạng tồi tệ nhất, nếu có một thực thể có khả năng đẩy sinh vật mạnh nhất thế giới đến bờ vực như thế này, thì chỉ có thể là một.

Ma vương cổ đại, Valier.

Tôi đã sử dụng chiếc nhẫn Sarkegaar.

"Là người cai trị hợp pháp của Darklands và là sứ giả của Ma giới, ta hỏi ngươi."

Tôi trở lại hình dạng của Valier và nhìn chăm chăm vào thực thể.

"Ngươi là ai?"

Thật không may, phản ứng mà tôi đã hy vọng đã không đến.

"Hì hì hì hì..."

Nó chỉ đơn giản phát ra một tiếng cười trầm, trầm, giống như trước đây.

Không phải là Ma Vương sao?

Hay đó chỉ là tàn dư, tàn dư gần với dấu vết của Ma vương? Tôi nắm chặt lấy Tiamata, nhìn vào sinh vật chỉ là một mảnh vỡ của sự điên loạn từng bị Ma vương chiếm hữu.

Mặc dù tôi không mong đợi nhiều từ nó, nhưng [Demon Dominate] cũng sẽ không hoạt động. Tôi không thể biết liệu sức mạnh của mình quá yếu hay thậm chí là tàn dư, đó là một Archdemon miễn nhiễm với ảnh hưởng đó.

Kết quả là giống nhau.

Cho dù tôi có tiết lộ mình là Valier hay không, không có lựa chọn nào khác để tránh cuộc chiến.

Tôi trở lại hình dạng của Reinhardt.

Tôi không muốn chiến đấu trong hình dạng của Valier.

Tôi đã nói chuyện với nó.

"Nếu người không phải là Ma Vương, thì việc không nhận ra vua của mình là tội lỗi của người... và nếu người là Ma Vương, thì việc không nhận ra con trai của mình cũng là một tội lỗi."

"Hì hì. Hì hì. Ha ha. Hừ."

Thực thể, ngày càng bị tiêu diệt bởi sự điên loạn, đã chuẩn bị một làn sóng bóng tối.

"Điều khiến ta tức giận nhất chính là người, trong tất cả mọi thứ, đã nhập vào cơ thể của Charlotte và gây ra sự hỗn loạn này."

*uuuung

Tiamata kêu lên.

Đó là một cảm giác kỳ lạ, như thể chính thanh kiếm đang hú lên.

"Cho nên, mặc kệ người là cái gì, người chọc giận ta, nhất định phải gánh chịu hậu quả."

Một loạt ngọn giáo đen lao về phía tôi.

Tình trạng của Tiamata không bình thường.

Nó dường như có thể bây giờ.

Tôi đẩy Tiamata về phía cơn bão giáo hắc ám đang tới.

*Loé!

Một luồng sáng rực rỡ, tập trung vào Tiamata, lấp đầy Cung điện Mùa xuân ngay lập tức.

[Ma pháp thần thánh], [Thánh địa].

"Ái chà chà!"

Tôi đã thể hiện thành công Ma pháp mà Olivia Lanze đã nạp vào tôi.

Trong một thời gian bây giờ, tôi đã tham gia vào nỗ lực này.

Tôi đã chia sẻ Tiamata với Olivia Lanze. Vì vậy, tôi đã gọi cho Olivia và nói chuyện với cô ấy về điều đó.

Về Tiamata.

"Là về Tiamata."

"Mhm. Thế thì sao?"

"Thành thật mà nói, nó không phải là vô dụng sao?"

"Nó vẫn là một thánh kiếm... Điều đó có hơi khác nghiệt không?"

"Chuyện này là thế nào? Đây thậm chí không phải là một thực thể thần thánh, mà chỉ là một thánh tích được tạo ra bởi một vị thần. Và anh không nói rằng thánh tích là vô dụng."

"Vậy thì cái gì vô dụng?"

"Có lẽ anh nên nói rằng nó không hợp với mình cho lắm."

Olivia hiểu ý tôi muốn nói gì.

"Hmm... đúng là như vậy, trong số các thánh tích, Tiamata và Alicion luôn được sử dụng bởi tín đồ. Reinhardt, anh là người đầu tiên trở thành Quán quân của Towan mà không phải là linh mục, phải không?"

"Chính xác. Anh không biết cách sử dụng [sức mạnh thần thánh], nhưng đây là một bộ khuếch đại [sức mạnh thần thánh]. Anh phải làm gì với nó đây?"

"Nhưng chẳng phải bản thân anh cũng sử dụng thanh kiếm rất tốt sao? Tất nhiên, có một câu chuyện kể rằng nếu anh làm hại những sinh mạng vô tội với Tiamata, anh sẽ phải đối mặt với sự phán xét của Towan."

"Đó chỉ là mê tín thôi."

Cho dù nó biến thành một thánh kiếm đen tối như thế nào, thì cũng vô dụng với dòng máu vô tội.

"Hừ, sao có thể gọi giáo lý chính thức của Towan là mê tín?"

"Nếu điều đó không đúng, thì đó là mê tín. Bây giờ em đã biết đủ rồi phải không?"

"Anh thật là không biết kiếm lời ah... Dù sao vấn đề là cái này."

Mặc dù Tiamata là một thánh kiếm rất mạnh, nhưng về cơ bản nó là một công cụ dành cho các linh mục hoặc hiệp sĩ, vì vậy trong tay tôi, nó không hơn gì một thanh kiếm được xử lý tốt.

Nó không phải là một vật phẩm có giá trị như Lament hay Alsebringer, ngay cả khi tôi không có thần lực.

Olivia nhìn tôi chăm chăm như muốn hỏi xem tôi muốn làm gì với nó.

"Vì vậy, em và anh chia sẻ thánh kiếm này, phải không?"

"Heh, cảm giác thật tuyệt khi chúng ta đồng sở hữu tài sản..."

"...Tại sao em lại nói ra điều đó?"

"Phải không? Nó không phải là tài sản đồng sở hữu, mà là một mối liên kết linh hồn, vì vậy anh và

em là bạn đồng hành của linh hồn, phải không?
Chúng ta đã... đi xa đến mức này rồi..."

"Xin hãy kiềm chế bản thân!"

"Anh lúc nào cũng tức giận! Em ghét anh! Ngay cả khi anh luôn đối xử lạnh lùng với em, anh không thấy dễ thương sao khi em cứ đi theo anh ngay khi anh gọi cho em?"

"Im lặng và chỉ nghe anh nói thôi."

"Nó là gì?"

Điều tôi muốn từ Olivia, người mà tính cách dường như ngày càng phát triển, chính là điều đó.

"Tiamata, theo một nghĩa nào đó, là một bộ khuếch đại [sức mạnh thần thánh]."

"Thật vậy, nó chứa một lượng [sức mạnh thần thánh] to lớn, dù ở dạng Towan hay Kier."

"Anh không thể sử dụng nó sao?"

"Hửm?"

Olivia nghiêng đầu.

"Vì vậy, anh đang hỏi liệu anh có thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] vốn có trong chính thanh kiếm không?"

"Đúng rồi."

"Đó là một ý tưởng sáng tạo. Vậy thì, anh nên gia nhập tín đồ Towan trước, phải không? Mọi người sẽ thích nó. 'Nhà vô địch đã tự mình đến!' họ sẽ nói vậy."

“Em biết ý anh không phải thế mà.”

Tôi không thể sử dụng thần lực. Tuy nhiên, thánh kiếm mà tôi sở hữu là một vật phẩm cho phép những người có [sức mạnh thần thánh] phát huy tối đa sức mạnh của họ. Tiamata trong tay tôi là một thanh kiếm được xử lý tốt, và một thanh kiếm được xử lý tốt hơn nữa để chống lại xác sống.

Nhưng trong tay của một hiệp sĩ, nó biến một hiệp sĩ vốn đã giống xe tăng của con người thành một vũ khí tàn sát con người.

Tôi muốn lấy thêm sức mạnh từ Tiamata.

Vì vậy, tôi đã nhờ Olivia Lanze giúp đỡ.

“Em không thể truyền sức mạnh cho Tiamata sao, Olivia, và cho phép anh kích hoạt và sử dụng nó khi cần thiết?”

"Hmm... Một khái niệm như vậy không phải là hoàn toàn chưa từng nghe thấy. Có những công cụ ma thuật và đồ tạo tác chứa [ma thuật thần thánh] thấm nhuần trong chúng, có thể được sử dụng bởi những người ngoại đạo."

"Có không?"

"Vâng, nhưng em không biết liệu điều đó có áp dụng cho thánh tích hay không. Và nó chỉ đề cập đến những phép màu rất nhỏ, không phải phép màu quy mô lớn hay [Ma pháp thần thánh] mạnh mẽ."

"Nhưng tình huống này là duy nhất. Chỉ có một đối tượng, nhưng hai chủ sở hữu. Và hai ràng buộc linh hồn."

Mặc dù tôi ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng tôi và Olivia chia sẻ cùng một đối tượng, mặc dù không được kết nối bằng tâm hồn.

Tôi muốn biết liệu tôi có thể sử dụng ảnh hưởng của Olivia đối với Tiamata hay không.

"Em không biết. Chúng ta sẽ phải thử. Nhưng tại sao?"

"Biết cách sử dụng thánh kiếm hiệu quả hơn cũng chẳng hại gì, phải không? Em không bao giờ biết khi nào hoặc ở đâu điều gì đó có thể xảy ra."

"Hừm... Anh lại định làm chuyện xấu nữa phải không?"

"Không, ai nói vậy chứ?"

"Đúng vậy. Ngay cả khi anh không có bất kỳ suy nghĩ nào bây giờ, anh chắc chắn sẽ sử dụng nó vào việc xấu sau này."

Đúng vậy.

Hồi đó tôi đã có ý định.

Nó không có nghĩa là để được sử dụng như thế này bây giờ.

Khi có rắc rối với ma cà rồng của Hội đồng ma cà rồng, [sức mạnh thần thánh] mạnh mẽ sẽ rất hữu ích.

Đó là một kế hoạch đe dọa ma cà rồng, và tôi thậm chí không thể nói cho Olivia biết ý định thực sự của mình.

Với ý định như vậy, tôi nhờ Olivia khắc thần lực lên Tiamata và tiếp tục luyện tập sử dụng nó.

Đương nhiên, nó không hoạt động tốt.

Không nhận tài năng mới thì không được. [Sức mạnh thần thánh], được xây dựng dựa trên niềm tin và lời cầu nguyện, không phù hợp với tôi – không chỉ vì tôi là Ma vương, mà còn vì con người của tôi. Tôi có đủ niềm tin vào bản thân mình mà không cần tin vào điều gì khác.

Nhưng bây giờ, vì một lý do nào đó, tôi tin chắc rằng nó có thể hoạt động.

Tiamata khóc.

Cảm giác đó, như thể thanh kiếm đã thức tỉnh, cho tôi sự tự tin.

Bây giờ, tôi đã tin rằng mình có thể làm được.

"Kiaaaaak! Kyaak!"

*Grrrrrrr!

Giữa khung cảnh nơi ánh sáng của [thánh địa] và tàn dư của Ma vương xung đột dữ dội, quần quai trong bóng tối, tôi nắm chặt Tiamata trong tay.

Thánh Kiếm Tiamata.

Nó đáp ứng ý chí của tôi, phát ra [sức mạnh thần thánh].

Tôi nhìn những chữ cái màu trắng trên lưỡi kiếm ngà của Tiamata tỏa sáng rực rỡ.

'Hãy thanh tẩy thế giới bằng cơn thịnh nộ.'

Đột nhiên, tôi nhận ra khi nhìn thấy những từ đó.

Cơn thịnh nộ.

Tiamata phản ứng với cơn thịnh nộ.

Cơn thịnh nộ của tôi trước thứ khốn nạn dám nuốt chửng linh hồn của Charlotte đã rút cạn sức mạnh của Tiamata.

*Grrr! ừm! ừm!

Nó bị đau, dang hai tay đẩy về phía tôi.

"Khụ... hừ!"

*Grừ!

Nó chỉ đơn thuần là sự đụng độ của các thể lực vô hình - ánh sáng và bóng tối.

Nhưng có cảm giác như thể chúng tôi bị nhốt trong một cuộc vật lộn, xô đẩy lẫn nhau.

Khi nó đẩy tôi lùi lại, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lùi lại một bước, như thể bị đẩy lùi bởi một lực lượng phản lực.

*ầm ầm!

Ánh sáng và bóng tối va chạm, tạo ra một tiếng sấm rền. Khi ánh sáng và bóng tối đụng độ nhau, chúng bắt đầu đẩy lùi nhau.

Nó là thanh kiếm mạnh nhất chống lại undead.

Tuy nhiên, ánh sáng phát ra từ bản thân Tiamata là một biện pháp đối phó rõ ràng chống lại sinh vật di chuyển trong bóng tối và tấn công bằng bóng tối.

Các tia sáng phân tán và chạm đã chặn chuyển động của nó một cách hiệu quả.

Tôi đã phải đẩy nó trở lại và kìm nén nó.

Sau khi chặn ánh sáng xung quanh nó, tôi phải khuất phục nó.

Mặc dù đó không phải là sức mạnh mà tôi đã trông cho mục đích này, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng nó ngay bây giờ.

Rút ra ánh sáng từ thanh kiếm, tôi cố gắng bước từng bước về phía bóng tối đang cố gắng đẩy lùi tôi một cách tuyệt vọng.

Lấy hết sức, tôi tiến một bước, nó lùi một bước.

Dồn nó vào tường, trói nó bằng ánh sáng và khiến nó bất tỉnh.

*Ầm ầm! Ầm ầm! Đùng!

Sự pha trộn khốc liệt giữa ánh sáng và bóng tối giống như sự kết hợp giữa lửa và tia chớp.

Bóng tối rút lui từng chút một khi tôi tiến lên.

Chẳng lẽ nó có thể nuốt chửng ánh sáng của ma thuật, mà không phải là ánh sáng dựa vào thần lực?

*Gầm!

Tôi hét lên giữa một âm thanh rung chuyển thế giới.

"Thả Charlotte ra!"

"Aaaahhrg!"

Sinh vật đó phát ra một tiếng hét đau đớn mỗi khi tôi tiến lên một bước.

Nó chắc chắn đã bị ảnh hưởng.

Cho dù đó là [sức mạnh thần thánh] hay ánh sáng đã có câu trả lời, thì sinh vật đó vẫn đang đau đớn.

"Kyaaargh! Kacc!"

Phát ra một tiếng rên rỉ vô nhân tính, bóng tối bao quanh khu vực ánh sáng cố gắng nhấn chìm và nuốt chửng nó.

*Bùm! Bùm! Bùm!

Sức mạnh của Olivia Lanze.

Được khuếch đại thông qua Tiamata như một phương tiện, nó không chỉ bảo vệ chống lại các cuộc tấn công của bóng tối do sinh vật không xác định phát ra, mà còn đẩy lùi bóng tối xung quanh một cách hiệu quả.

Ánh sáng bị phân tán.

Ngoài [thánh địa] tuôn ra từ thanh kiếm, ánh sáng đan xen với bóng tối như một con rắn, đốt cháy bóng tối và lần lượt bị nó nuốt chửng.

Đó là một cảnh tượng kỳ lạ của ngọn lửa trắng và đen cháy.

Đó là một khung cảnh hỗn loạn nơi những con thú của ánh sáng và bóng tối quần lầy nhau, thật khó tin ngay cả khi được tận mắt chứng kiến.

"Ặc!"

Tuy nhiên, bóng tối không dễ dàng rút lui.

Bóng tối vật chất hóa đẩy lùi ánh sáng vật chất hóa, và kết quả là, dường như đẩy tôi lại, giữ lấy ánh sáng.

Đó là một cảm giác kỳ lạ, như thể chính Tiamata đã va chạm với lực đẩy của một nam châm cực mạnh.

"Kyaah!"

Sinh vật đó hét lên với tất cả sức mạnh của nó, cố gắng đẩy tôi trở lại. Nó đưa tay về phía tôi, và tôi đang trong lúc tuyệt vọng đẩy cánh tay của mình về phía trước để vượt qua.

Sức lực của tôi đang suy yếu dần.

*Ầm ầm!

Vẫn còn xa.

*Rên rỉ!

Và sức mạnh của đối thủ lớn hơn tôi.

Tôi đã bị đẩy lùi.

Lúc này, khi tôi đang thua về sức mạnh, tôi phải tập trung toàn bộ sức lực để không lùi chứ không tiến.

"Chết tiệt... Tôi không muốn chống nạng nữa...!"

Tôi siết chặt lấy Tiamata.

Tôi đã tiếp thêm sức mạnh.

Tôi đã thêm tất cả sức mạnh mà tôi sở hữu.

Mặc dù tôi đã đạt đến giới hạn của mình, bằng cách nào đó tôi phải tập hợp sức mạnh.

Tôi không thể đảm bảo rằng mình sẽ không ho ra máu.

Nhưng tôi tin rằng tôi sẽ không.

Tôi hy vọng rằng bằng cách đó, tôi có thể khôi phục lại Charlotte.

Tôi làm điều đó.

Tôi [tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình.

Dựa vào sức mạnh của những cải tiến về thể chất và ma thuật ở đỉnh cao, tôi tiến về phía trước để xua tan bóng tối.

Tôi phải đẩy về phía trước.

Ừm!

Với một cảm giác phấn chấn tốt độ, như thể mọi tế bào trong cơ thể tôi đang thức tỉnh khỏi tứ chi.

Hừm!

Không chỉ [Ma pháp thần thánh] mà cả sự bảo vệ của Olivia Lanze thấm nhuần trong Tiamata cũng tăng cường sức mạnh cho cơ thể tôi.

*squish. Sức ép!

Với những bài tập tăng cơ cường độ cao, từng cơ bắp, từng thớ thịt dường như hét lên khi chúng vượt qua giới hạn của mình.

Tôi tin.

Tôi sẽ tiến lên một bước.

*Thịch!

Mặc dù chỉ bước một bước, một tiếng sấm sét đã làm rung chuyển cả cung điện.

Cơ thể tôi không vỡ vụn vì [sức mạnh thần thánh] do Olivia Lanze ban cho đã củng cố nó. Các sợi cơ bị đứt và lành lại trong thời gian thực, và tôi cảm thấy các mạch ma thuật của mình sôi sục như thể đang bốc cháy.

Các bước tôi phải thực hiện là hơn ba mươi.

Nó không phải là khó khăn.

Tôi chỉ cần đi bộ; đó là tất cả những gì tôi cần làm.

Không gì có thể dễ dàng hơn.

Chỉ là cảm thấy mỗi bước đều nặng hơn một chút.

*Thịch!

Còn lại hai mươi chín bước.

*ầm ầm!

Trong cuộc chiến khốc liệt giữa bóng tối và ánh sáng, sức mạnh thực sự bắt nguồn từ tôi không nhiều.

Ngoại trừ [tăng cường sức mạnh ma thuật] và [sức mạnh siêu nhiên], tất cả sức mạnh đều là vay mượn.

Không, thậm chí đó không phải là sức mạnh của tôi; nó cũng là mượn.

Chỉ có một điều tôi có thể làm.

Bước đi, chịu đựng nỗi đau thân xác mong manh.

Vượt qua cơn thống khổ.

Không mất ý thức.

Đi một bước.

Tiếp tục đi.

Đó là tất cả để có nó.

Tôi đã mượn tất cả mọi thứ.

Không có gì thực sự là của tôi.

Mọi thứ đều là sức mạnh vay mượn.

Nắm giữ sức mạnh phi lý bằng sức mạnh vay mượn, ít nhất tôi cũng phải ghê gớm.

"Grr... Ah... Ừ!"

"Hí hí hí hí! Hí hí! Hí hí hí hí!"

Cho dù đó là sự điên rồ hay khủng bố, bóng tối đang hét lên.

Tôi tiếp tục tin tưởng.

Tôi sẽ không gục ngã.

Tôi sẽ đi một bước.

Nếu tôi có thể giảm các bước này xuống còn hai mươi tám.

Tôi có thể sống qua đêm nay.

Ngay cả khi tôi không thể đoán trước được tương lai, tôi vẫn có thể cứu được Charlotte của ngày hôm nay.

Nếu ngày mai cũng nguy hiểm?

Vậy thì ngày mai tôi sẽ cứu cô ấy.

Và ngày hôm sau, và ngày sau nữa.

Tôi sẽ tiếp tục đi, ngày qua ngày.

Vì Charlotte, vì cuộc sống mà tôi đã cứu, không thể sống sót...

Một cái gì đó nhiều hơn nữa.

Tôi sẽ để cô ấy sống một cuộc đời.

Tôi sẽ tặng cô ấy cái đó.

Vượt qua ranh giới của [tự điều xuất].

Vượt qua ranh giới của niềm tin.

Tôi sẽ xua tan bóng tối bao trùm nơi đáng lẽ phải có mùa xuân này.

Tôi sẽ khôi phục lại những gì vốn có thuộc về đây.

Charlotte, người yêu hoa.

Anh sẽ đưa em trở lại.

Cũng như anh đã từng cứu em.

Lần này cũng vậy.

Và lần sau nữa.

Và mãi mãi về sau, luôn luôn như vậy.

"A, a, a!"

*Thịch!

Một bước.

*Thịch!

Hai bước.

*Gầm!

Trong một sai chân, tôi tiến ba bước.

*Nứt!

*Aahh! Rắc! Graaaa!

Bỏ qua nỗi đau xương gãy và liền lại.

Tin rằng tôi cảm thấy nó, và tôi sẽ làm được.

Tin rằng tôi không cảm thấy nó, và tôi sẽ không đau.

[Tự đề xuất]

Tôi đặt mục tiêu vượt qua cả sức mạnh đó.

Máu từ mắt tôi che khuất tầm nhìn của tôi.

Tuy nhiên, tôi không nhắm mắt.

*Thịch!

Với mỗi bước tiến về phía trước, tôi phải đối mặt với một thứ gì đó, vẻ mặt của nó chuyển từ ngạc nhiên sang kinh hoàng – tàn dư của Ma Vương.

Nhưng đồng thời, tôi phải đối mặt với Charlotte.

Tôi đi về phía cô ấy.

*Thịch!

*ầm ầm!

Sau nhiều bước, tôi điều khiển để đưa thực thể vào tầm tay của mình.

“Kêu!”

Mái tóc đen như vực thẳm của nó tung bay điên cuồng trong ánh sáng, và đôi đồng tử màu đỏ rách nát của nó chứa đầy sự kinh hoàng và kinh ngạc.

Nó ở ngay trước mặt tôi.

Không thể trốn thoát, nó vùng vẫy chẳng kém gì tôi.

Giữa lúc căng thẳng khiến toàn bộ cơ thể tôi như bị gió cắt, tôi vươn tay và bóp cổ nó.

Móng tay phải của tôi gãy và xương vụn vụn khi tôi bóp cổ Charlotte.

*ầm ầm!

“Gr...ờ...! Ừ...!”

[Tự đề xuất] làm việc chỉ cho tôi.

Hãy tin điều đó, và nó chỉ áp dụng cho tôi.

Tôi phải vượt qua giai đoạn đó.

Không chỉ cho tôi, mà còn cho những người khác nữa.

"Biến mất đi...!"

“Hí, hí, hí, hí! hic! hic! Heeek!

Không đủ tin tưởng để áp dụng sức mạnh của mình cho người khác.

Tôi phải tuyên bố nó.

Không phải sức mạnh đến từ niềm tin, mà là sức mạnh đến từ việc tuyên bố rằng nó sẽ như vậy.

Tôi muốn nó.

Tôi muốn nó, và tôi sẽ có nó.

“Biến mất khỏi cơ thể của Charlotte!”

[Xếp hạng tự đề xuất tăng.]

[Tự gợi ý đã đạt được Hạng A.]

[Khả năng khởi nguồn xuất hiện]

[Thức tỉnh Linh Ngôn]

*Loé!

Lời nói của tôi...

Di chuyển thế giới.

Trong bóng tối.

Trong đêm đầy mưa.

*ầm ầm

Charlotte nhận ra mình đang bị ai đó giữ trong bóng tối.

“Uh... Ai-ai vậy...?”

“...Tỉnh rồi hả?”

Dù không nhìn rõ nhưng Charlotte biết đó là giọng nói của Reinhardt.

“Rein...hardt? Reinhardt?”

“...Vâng.”

Giọng nói khàn khàn của anh ấy cho thấy rõ rằng tình hình không bình thường. Tại sao anh ấy không trở về? Tại sao tôi lại ở trong sảnh cung điện mà không phải phòng ngủ của mình?

Khi mắt cô thích nghi với bóng tối, Charlotte có thể nhìn thấy.

Chiếc đèn chùm rơi xuống, cung điện hỗn loạn như thể một con thú khổng lồ đã xông vào nó.

Và sau đó.

Khuôn mặt đầy máu và vết thương, thật lạ là anh ta vẫn còn sống.

Khuôn mặt của Reinhardt xuất hiện.

Bất chấp những vết thương nghiêm trọng khiến anh ấy còn tỉnh táo một cách đáng ngạc nhiên,

Reinhardt đã đặt Charlotte xuống bằng đầu gối của mình.

Cô không thể hiểu được tình hình.

Cô không biết vì sao anh vẫn chưa về.

Charlotte mơ hồ nhận ra.

“Em có... làm anh đau không...?”

Cuối cùng, tôi lại một lần nữa đánh mất lý trí, và dưới ảnh hưởng của một sức mạnh kỳ lạ, tôi đã làm tổn thương Reinhardt.

Nếu không có tôi, chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra.

Khi nỗi tuyệt vọng và cảm giác tội lỗi trào dâng trong cô, Charlotte đã chực khóc.

*Hic

"KHÔNG."

Reinhardt, tay bị thương đến lộ cả xương, run rẩy khi anh nhẹ nhàng vuốt tóc ra sau.

“Không phải là em làm anh bị thương...”

Khi Reinhardt chải tóc, anh nhìn xuống.

“Anh đã cứu em...”

Charlotte không hiểu ý anh ta là gì.

“Chỉ cần nhớ nó theo cách đó...”

Mặc dù đúng là cô ấy đã làm tổn thương anh ấy, nhưng Reinhardt chỉ nhấn mạnh rằng cô ấy hãy nhớ sự thật quan trọng hơn.

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Reinhardt, chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra với chúng ta vậy?"

Charlotte muốn một lời giải thích, nhưng Reinhardt không đủ điều kiện để đưa ra lời giải thích.

"Anh xin lỗi... vì đã vứt bỏ bông hoa."

Reinhardt đã đưa ra một lời xin lỗi hoàn toàn bất ngờ.

Điều gì đã làm nó quan trọng tại thời điểm này?

Thay vì bày tỏ lòng biết ơn vì đã cứu cô, anh đột nhiên xin lỗi.

"Nếu anh chấp nhận nó... trong tình huống đó, với ý nghĩa đó... nó giống như món quà cuối cùng anh nhận được từ em... và anh không muốn điều đó..."

'Xin hãy nghĩ về tôi'.

Loài hoa với ý nghĩa như vậy.

Reinhardt biết điều đó.

Anh biết rằng bông hoa dường như không đáng kể đó là một món quà chia tay.

"Đó là lý do tại sao... anh đã ném nó đi..."

Để từ chối lời chia tay tinh tế mà Charlotte đưa ra.

Reinhardt đã ném bông hoa đó đi.

Với những lời cuối cùng đó, Reinhardt bất tỉnh.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading